HERMESIANACTIS ELEGIA,

QUAE

AMATORUM ENUMERATIO

INSCRIBITUR,

E GRAECO IN CARMEN LATINUM CONVERSA.

PRAEMISSA SUNT

IN HERMESIANACTEM ADVERSARIA,

SCRIPSIT

ET

CONSENTIENTE AMPLISSIMO PHILOSOPHORUM ORDINE

A. D. III. KALENDAS JUNIAS, HORA LOCOQUE SOLITO,

PUBLICE DEPENDERE CONABITUR

ALBERTUS T. LYSANDER, Ph. M.,

LINGUAE ET LITTERARUM LATINARUM DOCENS.

PARS ALTERA.

RESPONDENTIS PARTES AGET

ERN. AX. HENR. KEY,

SMOLANDUS.

LONDINII GOTHORUM.

EX TYPOGRAPHEO BERLINGIANO.

CIↃIↃCCCIL.

Ἑρμησιάνακτος τοῦ Κολοφωνίου Κατάλογος Ἐρωτικῶν.

(Athenaei Deipnosophistt. xiii, p. 597—599.)

Carmen, quo, in tanta veterum elegiarum jactura, vix quicquam praestantius habemus.

Ruhnkenius.

(Epist. Crit. II. p. 283).

* * *

Ὀρφεύς.

Οἵην μὲν φίλος υἱὸς ἀνήγαγεν Οἰάγροιο
Ἀγριόπην, Θρῇσσα στειλάμενος κιθάρῃ,
Αἰδόθεν, ἔπλευσεν δὲ κακὸν καὶ ἀπευθέα χῶρον,
Ἔνθα Χάρων κοινὴν ἕλκεται εἰς ἄκατον
Ψυχὰς οἰχομένων, λίμνης δ᾽ ἐπὶ μακρὸν ἀΰτεῖ
Χεῦμα διὲκ μεγαλῶν ῥυομένης δονακῶν.
Ἀλλ᾽ ἔτλη παρὰ κῦμα μονόζωστος κιθαρίζων
Ὀρφεὺς, παντοίους δ᾽ ἐξανέπεισε θεούς·
Κωκυτόν τ᾽ ἀθέμιστον ἐπ᾽ ὀφρύσι μειδήσαντα
Ἠδὲ και ἀινοτάτου βλέμμ᾽ ὑπέμεινε κυνὸς,
Ἐν πυρὶ μὲν φωνὴν τεθοωμένου, ἐν πυρὶ δ᾽ ὄμμα
Σκληρὸν, τριστοίχοις δεῖμα φέρον κεφαλαῖς.
Ἔνθεν ἀοιδιάων μεγάλους ἀνέπεισεν ἄνακτας
Ἀγριόπην μαλακοῦ πνεῦμα λαβεῖν βιότου.

Μουσαῖος.

Οὐ μὴν οὐδ᾽ υἱὸς Μήνης ἀγέραστον ἔθηκεν
Μουσαῖος, Χαρίτων ἤρανος, Ἀντιόπην,
Ἥτε πολυμνήστῃσιν, Ἐλευσῖνος παρὰ πέζαν,
Εὐασμὸν κρυφίων ἐξεφόρει λογίων,
Ῥάριον ὀργι᾽ ἀνὰ τέμενος διαποιπνύουσα
Δημήτρα, γνωστὴ δ᾽ ἐστὶ καὶ εἰν Ἀΐδῃ.

Ἡσίοδος.

Φημὶ δὲ καὶ Βοιωτὸν, ἀποπρολιπόντα μέλαθρον,
Ἡσίοδον, πάσης ἤρανον ἱστορίης,
Ἀσκραίων ἐσικέσθαι ἐρῶνθ' Ἑλικωνίδα κώμην·
Ἔνθεν ὅγ' Ἠοίην μνώμενος Ἀσκραϊκὴν
Πόλλ' ἄποθεν πάτρης Μεγάλων ἀνεγράψατο βίβλους
Ἠοίων, ἐρατῆς παιδὸς ἐναρχόμενος.

Ὅμηρος.

Αὐτὸς δ' οὗτος ἀοιδὸς, ὃν ἐκ Διὸς αἶσα φυλάσσει,
Ἤιδει τὸν πάντων δαίμονα μουσοπόλων.
Λεπτὴν δ' εἰς Ἰθάκην ἀνετείνετο θεῖος Ὅμηρος
Ὠιδῇσιν πινυτῆς εἵνεκα Πηνελόπης,
Ἣν διὰ πολλὰ παθὼν, ὀλίγην ἐσενάσσατο νῆσον,
Πολλὸν ἀπ' εὐρείης λειπόμενος πατρίδος.
Κλαῖεν δ' Ἰκαρίου τε γένος καὶ δῆμον Ἀμύκλου
Καὶ Σπάρτην ἰδίων ἁπτόμενος παθέων.

Μίμνερμος.

Μίμνερμος δὲ, τὸν ἡδὺν ὃς εὕρετο πολλὸν ἀνατλὰς
Ἦχον καὶ μάλακοῦ πνεῦμα τὸ πενταμέτρου,
Καίετο μὲν Ναννοῦς, πολιῷ δ' ἐπὶ πολλάκι λωτῷ
Κημωθεὶς κώμους στεῖχε συνεξανύειν·
Ἤλγεε δ' Ἑρμόβιον τὸν ἀεὶ βαρὺν, οὐδὲ Φερέκλην
Ἐχθρὸν μισήσας τοῖ' ἀνέπεμψεν ἔπη.

Ἀντίμαχος.

Λύδης δ' Ἀντίμαχος Λυσηΐδος ἐκ μὲν ἔρωτος
Πληγεὶς Πακτωλοῦ ῥεῦμ' ἐπέβη ποταμοῦ·
Σαρδιανὴν δὲ θανοῦσαν ὑπὸ ξηρὴν θέτο γαῖαν,
Τμώλιον αἴζαον δ' ἦλθεν ἀποπρολιπὼν
Ἄκρην ἐς Κολοφῶνα, γόων ἐνεπλήσατο βίβλους
Ἱερὰς, ἐκ παντὸς παυσάμενος καμάτου.

Ἀλκαῖος καὶ Ἀνακρέων.

Λέσβιος Ἀλκαῖος δὲ πόσους ἀνεδέξατο κώμους,
Σαπφοῦς φορμίζων ἱμερόεντα πόθον,
Γιγνώσκεις· ὁ δ᾽ ἀοιδὸς ἀηδόνος ἠράσαθ᾽, ὕμνων
Τήϊον ἀλγύνων ἄνδρα πολυφραδίῃ.
Καὶ γὰρ τὴν ὁ μελιχρὸς ἐφωμίλησ᾽ Ἀνακρείων
Στελλομένην πολλαῖς ἄμμιγα Λεσβιάσιν·
Φοίτα δ᾽ ἄλλοτε μὲν λείπων Σάμον, ἄλλοτε δ᾽ αὐτὴν
Οἰνηρὴν δουρὶν κεκλιμένην πατρίδα,
Λέσβον ἐς εὔϋμνον· τὸ δ᾽ ὁμούριον εἴσιδε Λεκτὸν
Πολλάκις Αἰολικοῦ κύματος ἀντιπέρας.

Σοφοκλῆς.

Ἀτθὶς δ᾽ οἷα μέλισσα, πολυπρήωνα Κολώνην
Λείπουσ᾽, ἐν τραγικαῖς ᾖδε χοροστασίαις
Βάκχον, καὶ τὸν ἔρωτ᾽ ἀνέγειρε Θεωρίδος, οἶσθα,
Τεχνοσόφῳ φρενί, τὴν Ζεὺς ἔπορεν Σοφοκλεῖ.

Εὐριπίδης.

Φημὶ δὲ κἀκεῖνον τὸν ἀεὶ πεφυλαγμένον ἄνδρα
Καὶ πρώτων μῖσος κτώμενον ἐξ ὀνύχων
Πάσας ἀμφὶ γυναῖκας, ὑπὸ σκολιοῖο τυπέντα
Τόξου, νυκτερινὰς οὐκ ἀποθέσθ᾽ ὀδύνας·
Ἀλλὰ Μακηδονίης πάσας κατεδύσατο λαύρας
Αἰγεινῶ μέθεπεν δ᾽ Ἀρχέλεω ταμίην,
Εἰσόκε τοι δαίμων, Εὐριπίδη, εὗρεν ὄλεθρον
Ἀμφὶ βίου στυγνῶν ἀντιάσαντι κυνῶν.

Φιλόξενος.

Ἄνδρα δὲ, τὸν Κυθέρηθεν ἀνεθρέψαντο τιθῆναι
Βάκχου καὶ λωτοῦ πιστότατον ταμίην
Μοῦσαι παιδευθέντα, Φιλόξενον, οἷα τιναχθεὶς
Ὠρυγῇ ταύτης ἦλθε διὰ πτόλεως,
Γιγνώσκεις, ἀΐουσα μέγαν πόθον, ὃν Γαλατείης
Αὐτοῖς μηλείοις θῆκαθ᾽ ὑπὸ προγόνοις.

Φιλητᾶς.

Οἶσθα δὲ καὶ τὸν ἀοιδὸν, ὃν Εὐρυπύλου πολιῆται,
Κῷοι, χάλκειον θῆκαν, ὑπὸ πλατάνῳ
Βαττίδα μολπάζοντα θοὴν, περὶ πάντα Φιλητᾶν
Ῥήματα καὶ πᾶσαν ῥυόμενον λαλιήν.

Οὐ μὴν οὐδ᾽ ὁπόσοι σκληρὸν βίον ἐστήσαντο
Ἀνθρώπων, σκοτίην μαιόμενοι σοφίην,
Οὓς αὐτὴ περὶ πικρὰ λόγοις ἐσφίγξατο μῆτις
Καὶ δεινή μύθων κῦδος ἔχουσ᾽ ἀρετὴ,
Οὐδ᾽ οἳ δεινὸν Ἔρωτος ἀπεστρέψαντο κυδοιμὸν
Φαινομένου, δεινὸν δ᾽ ἦλθον ὑφ᾽ ἡνίοχον.

Πυθαγόρας.

Οἵη μὲν Σάμιον μανίη κατέδησε Θεανοῦς
Πυθαγόρην, ἑλίκων καμψὰ γεωμετρίης
Εὑρόμενον, καὶ κύκλον, ὅσον περιβάλλεται αἰθὴρ,
Βαιῇ ἐνὶ σφαίρῃ πάντ᾽ ἀπομασσόμενον.

Σωκράτης.

Οἵῳ δ᾽ ἐχλίηνεν ὃν ἔξοχον ἔχρη Ἀπόλλων
Ἀνθρώπων εἶναι Σωκράτη ἐν σοφίῃ
Κύπρις μηνίουσα πυρὸς μένει, ἐκ δὲ βαθείης
Ψυχῆς κουφοτέρας ἐξεπόνησ᾽ ἀνίας,
Οἰκί᾽ ἐς Ἀσπασίης πωλεύμενος, οὐδέ τι τέκμαρ
Εὗρε, λόγῳ πολλὰς εὑρόμενος διόδους.

Ἀρίστιππος.

Ἄνδρα δὲ Κυρηναῖον ἔσω πόθος ἔσπασεν Ἰσθμοῦ
Δεινός, ὅ τ᾽ ἀπιθάνης Λαΐδος ἠράσατο
Ὀξὺς Ἀρίστιππος, πάσας δ᾽ ἠνήνατο λέσχας
Φεύγων, οὐδ᾽ ἀπέχων ἐξ Ἐφύρης ἐβίω.

* * *

Hermesianactis Colophonii
Elegia,
quae
ARMATORUM ENUMERATIO
inscribitur,
e Graeco in carmen Latinum conversa.

(Prima perierunt.)

Orpheus.

Sic potuit manes arcessere conjugis Orpheus,
Armatus cantu Threiciaque lyra.
Diraque tranavit monstrorum habitacula puppi:
Accipit hic animas publica cymba senis.
Hic quoque per densas magno cum murmure valles
Intextae calamis labitur amnis aquae.
Ast Orpheus pulsare fides Acherontis ad undam
Audet et omnigenum corda movere deum.
Nec mora, Cocytum citharae modulamine tentat,
Invito et vultu risit amara palus.
Oravitque canem, tria cui latrantia colla,
Ignea vox, ignes luminibusque micant.
Hic cithara cantans dominis persuasit Averni,
Ut comes in lucem conjugis umbra foret.

Musaeus.

Nec Luna genitus, Charitum Musaeus amicus
Desiit Antiopam nobilitare suam.
Tunc ad Eleusinem fatorum arcana canebat
Antiope, jactans per nemus omne preces.
Sacra ferebat enim Cereri Triviaeque deabus:
Nota quoque est Stygiis illa puella locis.

Hesiodus.

Hesiodus vates Eoeam arsisse puellam
    Dicitur: ante alios hic quoque doctus erat.
Usque Helicona venit, deserta sede parentum:
    Nec pudet Ascraeae virginis esse procum.
Jam procul a patria libros confecit amorum,
    Inscripsitque omnes, cara puella, tibi.

Homerus.

Quin Paphium, cuncti quem cognovere poetae,
    Maeonius vates novit et ipse deum.
Namque Ithacam tenuem divus contendit Homerus
    Propter Penelopam, cujus amator erat.
Hic longe a sociis magna patriaque remotus
    Ob te, Penelope callida, multa tulit.
Icaridem cecinit, populum et deflevit Amyclae;
    Nec cecinit luctus immemor ipse sui.

Mimnermus.

Impariter junctos versus ac mollia questu
    Carmina Mimnermo subjiciebat amor.
Arsit enim Nanno et, pulchra comitante puella,
    Ad calami cantus duxit, ut ante, choros.
Atque animum rexit justaque reduxit ab ira,
    Carminibus tantum deliciisque datus.

Antimachus.

Antimachus, magno Lydae percussus amore,
    Auriferum ad fluvium (nec mora) carpsit iter.
Ille, ubi Maeoniae mandata est uxor arenae,
    In Colophona suam rursus abire parat.
At vivet semper fidibus commissa querela
    Et desiderii mite levamen erit.

Alcaeus et Anacreon.

Sic canit Alcaeus, patria qui natus eadem,
Sapphonem: blanda personat ille lyra.
Aemula lusciniae cantrix capit arte poetam:
Est quoque sic Teji mens agitata viri.
Namque etiam vatem, quo non festivior ullus,
Lesbiadem pulchram dum videt, ussit amor.
Huc atque huc errans Samios reliquit agellos:
Ceperat hos dura gens inimica manu.
Hinc velis subiit Lesbon vicinaque Lecti
Oppositi contra caerula terga maris.

Sophocles.

At celsa quondam Attica apes elapsa Colono
Lenaeum in tragicos est modulata sonos.
Canescens etiam dulci capit ille Theorim
Cantu, quem Sophocli Juppiter ipse dedit.

Euripides.

Oderat Euripides, cautissimus ille poeta,
A puero taedas femineumque genus.
Est tamen hic flammis arcuque Cupidinis ictus,
Et fugit insomnem noctis amica quies.
Namque Macedonias urbes plateasque pererrat,
Quocunque Aegino, regia serva, rapit.
Sed deus Euripidi crudelia fata paravit:
Indagant vatem dilacerantque canes.

Philoxenus.

Fidum etiam dico Bacchi Phoebique ministrum,
Quem puerum Musae sic aluere sacrae.
Interdum, populi plausu comitante sonoro,
Tendebat vates ad Colophona viam.
Te dolet amissa, pulchra o Galatea, poeta:
Te teneros agnos ingemuisse ferunt.

Philetas.

Eurypyli cives posuere ex aere Philetam,
Qui Coam celerem, Battida, dulce canit.
Alta sub platano, spissam quae complicat umbram,
Trivit colloquiis ille poeta diem.

At multos homines austeram ducere vitam
Obscurisque scholis invigilare juvat.
Non his aut Veneres aut vincla jugalia curae;
Omne sed in studiis hi posuere decus.
Hos tamen icit Amor numquam fallente sagitta,
Et properant duro subdere colla jugo.

Pythagoras.

Sic retinent vinctum formosae vincla Theanus
Mensorem terrae caeruleique maris.
Uritur, igniferum dicto qui regnat Olympum
Illigat et parvo sidera celsa globo.

Socrates.

Est unus quondam sapiens ab Apolline dictus:
Insano Aspasiae torquet amore Venus.
Hanc petit, emergens aliquando ex mente profunda,
Et levibus curis magna sophia perit.
Tum sapiens finem nequicquam quaerit amandi,
Qui multas menti repperit ante vias.

Aristippus.

En Ephyram venit, quem praedicat alta Cyrene,
Te propter, multis Lais amata viris.
Doctus Aristippus doctrinam fugit et artem:
Nec puditum est illum laude carere sua.

(Cetera desiderantur.)